

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24501/2024
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Нинослав Васић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Гордана Ракочевић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 847/24 од 05.07.2024. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 847/24 од 05.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 847/24 од 05.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 740/2023 од 23.11.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац власник следећих непокретности: приземног дела објекта на кп.бр. ..., порес „село плац“ породична стамбена зграда, број објекта 1, корисне нето површине приземља 90,85м², грађевинско – бруто површине 103,93 м²; 10/1409 реалних делова на кп.бр. .. потес „село плац“ земљиште под зградом и другим објектима површине 1409м², а у мерама и границама ближе одређеним у том ставу изреке, што је тужени дужан да призна и трпи промене у катастарском оперативу на основу те пресуде, по правноснажности исте, без посебног присуства и сагласности. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу омогући прикључак непокретности у својину тужиоца на водоводну мрежу на својој парцели преко које напаја остатак непокретности. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 108.100,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, а за случај да трошкове поступка не исплати у наведеном року, тужени је обавезан да тужиоцу исплати и законску затезну камату на досуђене трошкове поступка почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 847/2024 од 05.07.2024. године одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује, као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужилац је стекао право својине на основу савесне и законите државине протеком рока за одржај из члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, јер је тужилац у савесној државини предметне непокретности дуже од 10 година, након што је, као купац, закључио са сада пок. ВВ, правним претходником туженог, уговор о купопродаји Ов.бр.463/89 од 02.11.1989. године, од када је и у поседу предметне непокретности. О захтеву тужиоца судови су одлучили применом материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. При томе, у ревизији тужилац није приложио судске одлуке из истог или сличног чињеничног или правног односа у којима је другачије одлучено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе. Ревидент оспорава утврђено чињенично стање, што није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом суду 13.08.2020. године означена је вредност предмета спора у износу од 100.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради стицања својине, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом чланова 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић